

II. KAPITOLA

BOHATÁ HOSTINA

Hostinec bol teplý, útulný a dobre udržiavaný. Podlahu pokrývala čerstvo pokosená sitina, stoly boli poutierané a súdky, fľaše a hrnčeky za nalešteným barom boli usporiadané do štýlových radov. Praskajúci oheň z kamenného kozuba bez sadzí zohrieval veľkú miestnosť a muž s kozou briadkou a s extravagantnými rukávmi do zvona brnkal pri ohni na lutne. Pre hluk, ktorý vládol v preplnenej miestnosti, bolo ťažké rozoznať, čo spieva. Obdobie Maddentide sa skončilo a obyvatelia Ceunonu z toho mali radosť.

Krčmár bol nízky plešatý muž so špinavou zásterou a spoteným čelom. Behal od stola k stolu, roznášal nápoje a taniere s údenými sledňami. *Nie s údenými bergenhedmi*, všimol si Murtagh. *Museli zjesť dosť na celý rok.*

Striasol snehovú pokrývku z pláštá a presunul sa k voľnému stolu pri ohni. Keď si sadol, hostinský k nemu pribehol a povedal: „Sigling Orefsson, k vašim službám, pán...“

„Tornak, syn Teretha.“

Sigling si utrel ruky do zástery. „Je mi ctou. Čo si dáte?“

„Niečo teplé z vašej kuchyne. Zjedol by som aj klince.“ Murtagh nehodlal premeškať príležitosť zjesť teplé jedlo, keď si ho pre zmenu nemusel uvariť sám.

„A na pitie?“

„Pohár piva. Nie príliš silného, ak sa dá.“ Murtagh vtláčil hostinskému do ruky tri medené mince.

Sigling vykročil k zadnej miestnosti. „Budem rýchly ako blesk, pán Tornak.“

Pán Tornak. Vždy sa zarazil, keď ho niekto tak oslovil. Dúfal, že by jeho starému učiteľovi bojového umenia neprekážalo, že používa jeho meno, vzhľadom na to, akú mal v súčasnosti povesť. Chcel si len uctiť Tornakovu pamiatku. Rovnako ako vtedy, keď tak pomenoval svojho koňa po tom, čo Tornak počas ich úteku z Urû'baenu zomrel...

Murtagh prižmúril oči. Nikdy sa nedozvedel, čo sa stalo s jeho koňom, keď Galbatorix zariadil, aby ho v Tronjheime prepadli a uniesli.

Poobzeral sa po miestnosti. Robotníci z prístavu, rybári a ďalší obyvatelia Ceunonu sa bujaro zabávali. Mnoho otcov sa vrátilo po týždňoch strávených na mori, aby oslávili odmenu za Maddentide. Vyzerali dostatočne priateľsky. Napriek tomu sa Murtagh uistil, že vie, kadiaľ vedie najkratšia cesta k prednému aj k zadnému vchodu.

Nikdy nezaškodí byť pripravený.

Sarrosa nikde nevidel, ale neznepokojovalo ho to. Obchodník vybral deň ich stretnutia a Murtagh vedel, že by si skôr odrezal ruku, než aby premárnil šancu dosť z Murtagha viac peňazí.

Dvojica robotníkov – murárov, ak mohol súdiť podľa kožených záster a hrubých, od malty zašpinených rúk – sa chystala sadnúť si na stoličky oproti Murtaghovi. Keď si ich odtiahli, povedal: „Prepáčte, ale čakám na priateľa.“ Čo najmilšie sa na nich usmial.

Jeden vyzeral, že sa chce hádať, no druhý pôsobil, akoby na Murtaghovej tvári uvidel niečo, čo sa mu nepáčilo. Potiahol kamaráta za ruku. „No tak, Herk. Kúpim ti pivo pri bare.“

„No dobre, dobre. Nechaj ma.“ Kamarát ho však aj naďalej ťahal za ruku, až kým ho nenasledoval k baru.

Murtagh sa trocha uvoľnil. Naozaj sa nechcel dostať do nezmyselnej bitky.

Vtom sa z ohlušujúceho kriku v miestnosti k nemu donieslo zreteľné: „Eragon...“

Stuhol a otočil sa na stoličke. Tam. Trubadúr s kozou briadkou, ktorý hral na lutne. Spočiatku bolo ťažké rozoznať slová piesne, ale Murtagh sústredene sledoval jeho pery a postupne mu dávali zmysel.

Trubadúr spieval:

„... do obávaného Urû'baenu.

*Raduj sa! Raduj sa! Neohrozený Dračí jazdec letel bojovať,
oslobodiť našu zem od nebezpečenstva a strachu.*

*A tak mocný Eragon kráľovi čelil v boji krvavom,
v tom veľkom a hroznom zápase,*

*až s horiacou čepelou a so svetlom oslepujúcim
zabil hrozného tyrana, tú nestarnúcu pohromu,
Galbatorixa, prekliatie drakov aj Jazdcov.“*

Murtagh vykrútil pery a pocítil nutkanie hodiť do muža čižmu. Nielenže boli verše zle zložené aj zaspievané – žiadny bard by si netrúfol spievať na dvore tak neobratne zo strachu, že ho zbijú –, ale neboli ani pravdivé.

„Prehral by, keby nebolo mňa,“ zamrmlal a pomyslel na Eragona. Nikto okrem tých, čo boli na konci prítomní v Galbatorixovej trónnej sále, to nevedel a nikoho to nezaujímalo. On a Tříň po kráľovej smrti opustili hlavné mesto a radšej sa stiahli do ústrania, len aby nemuseli znášať nepriateľstvo ignorantskej verejnosti.

Bola to správna voľba. Murtagh tomu stále veril. Znamenalo to však, že stratili možnosť brániť sa pred súdom všeobecnej mienky. A pokiaľ Eragon či Nasuada alebo kráľovná elfov Arya prehovorili na jeho a Tříňovu obranu, aby vysvetlili úlohu, ktorú zohrali pri zničení Galbatorixa a Šruikana, k Murtaghovi sa to ešte nedostalo. Nedokázal to stráviť. Možno pravda potrebuje viac času, aby sa rozšírila medzi obyčajných ľudí. Alebo sa Eragon, Nasuada a Arya uspokojili s tým, že dovolili, aby si svet o ňom myslel to najhoršie. Použili ho ako vhodného obetného baránka, monštrum v tme,

ktorého sa ľudia môžu báť, a oni tak majú voľnú ruku, aby vládli, ako chcú...

Pri tej myšlienke sa mu obrátil žalúdok.

Tak či onak, čo sa týkalo väčšiny ľudí, Eragon bol najväčší hrdina, aký kedy žil, a nikto pred ním nemohol obstáť.

Murtagh si potichu odfrkol. *To sotva*. Ak sa však pieseň alebo príbeh stali obľúbenými, nedalo sa s nimi bojovať. Pravda sa tak často ohla do tej podoby, ktorá sa zdala správna. Aspoňže sa trubadúr neobťažoval opísať Eragonov údajný triumf nad Murtaghom a Tříňom. V tom prípade by doňho naozaj hodil čižmu.

„Nech sa páči, pán Tornak!“ oznámil Sigling, keď Murtaghovi strčil pod nos tanier a krígeľ. „Ak budete ešte niečo potrebovať, zakričte na mňa a ja pribehnem.“

Skôr ako sa mu stihol poďakovať, hostinský odbehol, aby sa postaral o ďalší stôl.

Murtagh si vzal vidličku z tepaného železa, ktorá ležala pri tanieri, a pustil sa do jedla. Pečená baranina a kvaka s polovicou čierneho ražného chleba. Skromné jedlo, ale chutilo lepšie než čokoľvek, čo si za posledné tri mesiace uvaril. A hoci bolo pivo na jeho žiadosť sotva silnejšie ako voda, aj to bolo v poriadku. Chcel si v Ceunone zachovať zdravý rozum.

Kým jedol a tanier držal na kolene, oprel sa na stoličke a nohy si natiahol ako pred táborovým ohňom.

Bolo zvláštne byť v spoločnosti toľkého množstva ľudí. Za posledných dvanásť mesiacov si zvykol byť s Tříňom sám. Za zvukov vetra a vtákov. Loviť potravu a byť lovený. Rozprávať sa so strážcami a so Siglingom – dokonca aj s murármi – bolo ako snažiť sa hrať na zle naladenom nástroji.

Kúsok ražného chleba si namočil do šťavy z baraniny a strčil si ho do úst.

Dvere do hostinca sa otvorili a dnu vbehlo mladé dievča. Tmavé vlasy malo pekne upravené do stočených vrkočov, šaty malo vyšívané svetlými vzormi, ale vyzeralo, akoby len pred chvíľou plakalo.

Murtagh sledoval, ako sa pohybuje po veľkej miestnosti ľahko ako pierko. Prekázlo na koniec baru a Sigling mu niečo povedal. Keď ich Murtagh videl stáť vedľa seba, uvedomil si podobnosť. Dievča malo rovnaké ústa a bradu ako hostinský.

Po chvíli sa objavilo znova a nieslo tanier s chlebom, so syrom a s jablkom. Zdvihlo ho nad hlavu a s nacvičenou zručnosťou sa pohybovalo medzi preplnenými stolmi, až kým neprišlo pred veľký kamenný kozub. Bez opýtania si sadlo na stoličku oproti Murtaghovi.

Otvoril ústa a potom ich zavrel.

Dievča nemalo viac ako desať rokov. Alebo možno menej než šesť? Nikdy nevedel odhadnúť vek detí.

Odrhlo si kúsok z chleba na tanieri a prežúvalo s odhodlanou dravosťou. Murtagh dievča zvedavo sledoval. Prešli roky, odkedy bol v prítomnosti nejakého dieťaťa, a zistil, že je ním zvláštne fascinovaný. *Všetci takto začíname*, pomyslel si. *Takí mladí, takí čistí. Kedy sa všetko pokazí?*

Dievča vyzeralo, akoby sa opäť malo rozplakať. Zahryzlo do jablka a nespokojne odfrklo, keď sa mu stopka zachytila v medzere medzi prednými zubami.

„Vyzeráš nahnevane,“ povedal Murtagh miernym tónom.

Dievčina sa zamračila, vytrhla stonku a hodila ju do ohňa. „Za všetko môže Hjordis!“ Mala rovnaký výrazný severský prízvuk ako jej otec.

Murtagh sa rozhladol. Stále nevidel Sarrosa, a tak sa rozhodol, že je v poriadku trocha sa porozprávať. Ale opatrne. Slová môžu byť zradné ako pasca na medvede.

„Áno?“ Odložil vidličku a otočil sa na stoličke, aby sa na dievča lepšie pozrel. „Kto je Hjordis?“

„Je to Jarekova dcéra. Grófovho hlavného murára,“ povedalo dievča namosúrene.

Murtagh uvažoval, či hovorí o grófovi Tarrantovi, alebo elfovia dosadili na jeho miesto niekoho iného, keď dobyli mesto. S Tarran-

tom sa stretol pred rokmi na dvore. Bol to vysoký urastený muž, ktorý len zriedka povedal viac než pár slov naraz. Pôsobil ako slušný človek, ale každý, kto roky zostal v Galbatorixovej priazni, mal v srdci ľad a na rukách krv.

„Chápem. Je dôležitá?“

Dievčina pokrútila hlavou. „Myslí si, že je dôležitá.“

„Čím ťa nahnevala?“

„Všetkým!“ Poriadne si odhryzla z jablka a tvrdo a rýchlo prežúvala. Murtagh videl, ako sa strhla, keď si zahryzla do líca. Oči sa jej naplnili slzami a prehltila.

Murtagh ďalej popíjal pivo. „Veľmi zaujímavé.“ Zotrel si penu z fúzov. „Dobre, je to príbeh, ktorý by si mi chcela povedať? Možno sa budeš cítiť lepšie, keď sa o tom porozprávaš.“

Dievča sa naňho pozrelo a v jeho bledomodrých očiach sa zjavilo podozrenie. Murtagh si na chvíľu myslel, že vstane a odíde. Potom povedalo: „Ocko by nechcel, aby som vás obťažovala.“

„Mám čas. Čakám na svojho spoločníka, ktorý, bohužiaľ, má vo zvyku meškať. Ak sa chceš podeliť o svoje trápenie, potom ma, prosím, považuj za svoje oddané publikum.“

Ako hovoril, zistil, že sa vracia k jazyku a frázam, ktoré používal na dvore. Formálnosť bola bezpečnejšia a okrem toho ho bavilo rozprávať sa s dievčaťom, akoby to bola vznešená dáma.

Chodidlami kopala do nôh stoličky. „No... Rada by som vám to povedala, ale nemôžem, keďže nie sme priatelia.“

„Naozaj? A ako sa staneme priateľmi?“

„Musíte mi povedať svoje meno! Hlupáčik!“

Murtagh sa usmial. „Samozrejme. Aké hlúpe. Volám sa Tornak.“ Vystrel ruku.

„Essie, dcéra Siglinga.“

Dlaň a prsty mala prekvapivo hladké a malé oproti jeho, keď si potriasli ruky. Murtagh cítil, že musí byť nežný, akoby sa dotýkal jemného kvetu.

„Veľmi rád ťa spoznávam, Essie. Tak čo ťa trápi?“